

ΕΤΟΣ ΕΚΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 10 Ιουνίου 1905

ΑΡΙΘ. 36

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύοντι γρ. 50
 Ἐν ταῖς ἑταροχίαις > 60
 Ἐν τῇ ξένῃ φραγ. χρ. 15
 "Εξαμνοὶ κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἄλι συνδρομαὶ προποληρόνονται
 ἐπὶ ἀποδεῖξει φερούσῃ τὴν σφρά-
 γίδα τοῦ φύλακον καὶ τὸν ὑπογρα-
 φὴν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπὸ εὐθείας πρὸς τὰν Διευθυνσῖν.
 Ο κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθυνταί: ΚΟΡΝΗΑΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Οὐ πανομεῖ τὰς λάριτας ταῖς Μονοῖς οντηκαταμηγύνεις, ήδισταν αὐτοῖς.» Εὐρ. Πρ. Μαν. Σε. 673-5

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΕΟΡΤΩΝ

Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ

(Συνέχεια ἡδε προηγούμ. ἀριθ.)

Δυστυχῶς διμως αἱ μεθοριακαὶ μεταξὺ φιλο-
 καλίτες καὶ πολυτελεῖας, συγγνωστῆς καὶ ἀ-
 συγγνώστου φιλαρεσκείας γραμμαὶ ἀποβαίνουσι
 διαδικτύοις εἰς τὴν κοινὴν γυναικείαν ἀντίλη-
 φιν, συγχέομεναι ἐν τῇ ἀχλυώδει τῆς ἀγνοίας
 διμήλῃ.

Δυστυχῶς η διάκρισις μεταξὺ τοῦ ἐν τῇ ἐν-
 δυμασίᾳ αἰσθητικῶς καὶ ὡς καὶ τοῦ ἀκόμη-
 φως ἀπεικόνικου, μεταξὺ τῆς εὐγενοῦς, λέγω,
 φιλαρεσκείας καὶ τῆς ἀξέστου καὶ σκανδαλώ-
 δους τοιωτῆς, δὲν εἶναι ίδιον παντὸς πνεύμα-
 τος οὐδὲ πάσης γυναικός.

Απαιτεῖται δὲ ἄρκουντως μεμορφωμένη διά-
 νοια καὶ περιωτικόν κρίσις, ἀπαιτεῖται ισχυ-
 ρὸν καὶ ἀδρὸν φρόνημα καὶ ἀνατροφὴ λίαν ἐπι-
 μεμελημένη καὶ ὑψηλή, ἵνα γυνή τις δυνηθῇ
 μέσῳ τοῦ θεατρικοῦ κυκεώνος τῶν ἀεννάων
 περὶ αὐτὴν δημιουργούμενον καὶ ἀεννάων ἐνα-
 λασσόντων συρμῶν, νά ἔξενρη τὰ ἀποχωρί-
 ζοντα βαττάς ιδέας ταύτας ἀπ' ἀλλήλων διαστί-
 χα, νά διαστελῇ εὐκρινῶς καὶ ἐπιτυχῶς με-
 ταξὺ καλαισθήτου φιλοκαλίας καὶ ἀγροίου ἐ-
 πιδεικτισμένως, μεταξὺ τῆς καλῶς καὶ τῆς κα-
 κῶς ἔχουσῆς κομψοπρεπείας.

Ὀρθῶς λοιπὸν καὶ ἀληθῶς τὸ ζῆτημα
 τῆς ἀνδυμασίας τυγχάνει, ως ὑπῆρχεν ἀε-
 ποτε ζῆτημα αἰσθητικῆς οὐχ ἀμοιρὸν ἀλλα-

καὶ ἐνδιαφέροντος διὰ τὰς πεπολιτισμένας
 κοινωνίας. Οὐδὲ δύναται τις νὰ παρίδῃ καὶ
 ἔξοδείσῃ αὐτὸν ἐκ τοῦ βίου του τιθέμενος
 ἐν καρὸς μοίρᾳ, χωρὶς νὰ παράσχῃ οἰκτρὰν τὴν
 εἰκόνα καὶ ἐλάχιστον τὸ μέτρον τῆς καλαισθη-
 τικῆς αὐτοῦ ἀντιλήφεως καὶ ἀγωγῆς.

Ἄλλ' οἱ λαοὶ οἱ προηγμένοι ἐν τῷ πολιτι-
 σμῷ, ἀπὸ πολλοῦ ἥδη ἔθεσαν τὸ ζῆτημα τοῦτο
 εἰς τὴν ἀκραφιῶντα προσήκουσαν αὐτῷ περιωτήν.

Ἐξ ἀπλῆς καλλιτεχνικῆς ἀπόφεως βάσις
 πάσης καλαισθησίας, ἐν πάσῃ καλλιτεχνικῇ
 ἀνδηλώσει είναι ἡ λογική τοῦ εἰρμοῦ τῶν τε-
 χνικῶν αὐτῆς φάσεων, ἐξ ἡς ἀπορρέει ἡ ἀρμο-
 νία, ἡ μεγάλη ιδωνικότης, ἡ πάσης τοῦ καλ-
 λούς μορφῆς ἀνάσσουσα, καὶ δὴ ἡ ἀρμονία ἐν
 τῇ ἀπλότητι, ἡ τις μόνη ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀλη-
 θῶς καλόν.

Ἡ μέχρι κόρου ἐκζῆτησις τοῦ ποικίλου,
 τοῦ πλήττοντος τὴν ὅρασιν χρώματος ἡ σχή-
 ματος, τῆς ὑπέρτερεμένεως καὶ ὑπερφορτώσεως
 κοινημάτων, καταργοῦσα τὴν ἀγνήν ἀπλό-
 τητα, ἀναγκαῖς καταφεγγεῖ καὶ τὴν ἀρμονίαν.
 Διότι τόσῳ πολλαὶ καὶ διάφοροι αἰσθητικαὶ ἐν-
 τυπώσεις ἐπὶ τὸ αὐτὸν συνημμέναι αὖτις νὰ
 συναρμόζωνται διλα τελείως πρὸς ἀλλήλας καὶ
 νὰ ἀποτελῶσι καλλιτεχνικὸν σύνολον πλήρες
 καὶ ἐκπροσωποῦν τὸ ἀληθὲς καλόν. Ὁ Παρ-
 θενόν δὲν θὰ ἡτο βεβαίως ὠραιότερος, ἐὰν αἴ-
 φνης ποικίλα ἀράβουργήματα διεστίζον τοὺς εὐ-
 γράμμους τοῦ κίονας, ὡν ἐκάστη εὐγενής γραμ-
 μῇ ἀποτίνει, νομίζεις, δίκην ἀγνώστου μαργείας,
 δῆλην τὴν θεσπεσίαν ποήσῃν τοῦ γνησίων καὶ
 ἀμφιῆτων καλοῦ.

394

II ΒΟΣΠΟΡΙΣ

Ἄλλ' ἐκτὸς τῆς θεμελιώδους ταύτης παλ-
 λιτεγνικῆς ἀρχῆς, παρεκτὸς τῆς ἐν τῇ συνερ-
 μογῇ καὶ διακοσμήσει λογικῆς τῆς ἐκτολαπτού-
 σης τὴν ἀρμονίαν δι' ἐκράστων ἀδινεράτου εἰς
 τα κοινὰ ὅμματα καὶ τὴν πιζήν του ὅχηρου
 διάνοιαν, ἡ αἰσθητικὴ του ἐνδύματος, ὡς καλ-
 λιτεχνικῆς ἀνδηλωτεως καὶ τούτου θεωρουμέ-
 νου, διέπεται καὶ ὑπὸ τῆς λογικῆς =ης χρή-
 σεως καὶ τοῦ πρωρισμοῦ ἐκίττου ἐνδύματος,
 λογικῆς μεγάλης ἐπάρτησης σημασίας, ἡς εἶναι
 αὐτὴ ἡ λογικὴ τοῦ περισσαλίντος.

Ἄποτον πᾶς κυρία τινὲς διὰ παραδόξου κρά-
 ματος φιλοκαλίας καὶ ἀδελτησίας καταδεινού-
 ουσοις ἐκ πρώτης ὅψεως διὰ μηδεμάτης ἔτυχον
 ἀνατροφῆς, διτὶ τὴν περὶ τῆς ἀνδυμασίας αὐτῶν
 μέριμναν οὐδεμίαν διέπειται ἀκριτική καλαισθη-
 τισία, ἀλλ' ἀπλῶς μήνυν φιλασέσκει πλούτος
 καὶ προβληματική ὡς πρὸς τὰ ἀλατήρια αὐτῆς,
 ἀρκούνται εἰς τὸ νὰ διακοσμήσωται καὶ δὴ νὰ
 καταχωτήσωται εὔατάς — συνήθως τὴν κυρια-
 κήν, — διὰ συναρπαζούστης ἐσθῆτος μετατη-
 μενον πλουσίων καὶ ὑπὸ κοσμημάτων, ως θά-
 της μόνον εἰς ἐσπερίδα, συναυλίαν ἡ θέα-
 τρον, περισγόμενον δίκην γλαφυρός ποικιλόρου
 ψυχῆς εἰς τὸν γνωστὸν τακτικὸν περίπατον ἀνά
 τὴν Μεγάλην ἐδόν καὶ ἐλκύοντα τὰ βλέμ-
 ματα τοῦ σύγκλιδος ἐκείνου τῶν διαβατῶν
 πλήθους. Φαντάσθητε πολυτελὴ μετά ζωγρῶν
 ἀνθεών, ἡ μαύρον μετά βαστιμῶν πτερῶν πε-
 λον, φερόμενον ἐν βροχερᾷ ἡμέρᾳ, ἐν τῇ θά-
 μος μόνον ὀπλοῦς φιάλην, ἡ πλουσίων κε-
 κοσμημένην μαλλίνην ἐσθῆτα πετασκέψεως μετά
 μεταξίνης ἀμπελούντης εἰς ἔξοχηκήν ἐκδρομήν,
 διου η πρέλλη γράπα καὶ αἱ εἰδύλλιαι καὶ ἀπο-
 λύτεις τῆς μάργου ψύσεως ἡ ἀπαγορεύσυνοι
 τὴν τοιαύτην πλήρη ἀξιώσεων ἐνδύμασίαν ἡ
 ἀπαγορεύονται υπὸ αὐτῆς. Θά ἐπέτρεπο δὲ μό-
 νον τὴν ἀπλήν, ἀλαράν, ἀνετον καὶ εὐκόλως
 πλινομένην βαττίσταν δίνει, ἐννοεῖται, τὴς στε-
 νῆς καὶ τυραννικῆς τοῦ στηθοδέσμου περισφίγ-
 γεως.

Αλλ' ἐπειδὴ τῆς θεμελιώδους ταύτης παλ-
 λιτεγνικῆς ἀρχῆς, παρεκτὸς τῆς ἐν τῇ συνερ-
 μογῇ μακρῶν σχολίων, διπος ἐννοήσῃ τις, διτὶ
 ἀνήκουσιν ἐκ καταγωγῆς καὶ ἀνατροφῆς, εἰς
 τὴν ταῦτην ἔκεινην τῶν κυριατῶν τοῦ λαοῦ,
 ἐξ ὧν κυριορροῦνται καὶ ἐκκολάπτονται τὰ ἐ-
 λαρρά γύναια.

Άλλ' ὑπερηρήσωμεν τὰς φιλιὰς τῶν οἰκων
 καὶ ἔξειλωμεν εἰς τὴν ἐδόν.

Φαντάσθητε πολυτελὴ μελαίνην ἀνοικτοῦ
 χρώματος μεταξίνην ἐσθῆτα, φερόμενη μετ' ἐ-
 πιδεικτισμένως καὶ κόμπου εἰς τὸν βόρεον τῆς
 ἀγριᾶς, ὑπὸ κυρίας ἔξειλούστης χάριν ἀγροῦν
 καὶ διασχιζόντης τα πλήθη διπος εἰσέλθη καὶ
 ἔξειλη εἰς τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα! Φαν-
 τάσθητε χιτωνίσκον ἐκ φόδρους καὶ οὐρανο-
 γόρους ἡ θλίπου χρώματος μεταξίνου, διαπιζό-
 μενον πλουσίων καὶ ὑπὸ κοσμημάτων, ως θά-
 της θημούεις μόνον εἰς περιπέριδα, συναυλίαν ἡ θέα-
 τρον, περισγόμενον δίκην γλαφυρός ποικιλόρου
 ψυχῆς εἰς τὸν γνωστὸν τακτικὸν περίπατον ἀνά
 τὴν Μεγάλην ἐδόν καὶ ἐλκύοντα τὰ βλέμ-
 ματα τοῦ σύγκλιδος ἐκείνου τῶν διαβατῶν
 πλήθους. Φαντάσθητε πολυτελὴ μετά ζωγρῶν
 ἀνθεών, ἡ μαύρον μετά βαστιμῶν πτερῶν πε-
 λον, φερόμενον ἐν βροχερᾷ ἡμέρᾳ, ἐν τῇ θά-
 μος μόνον ὀπλοῦς φιάλην, ἡ πλουσίων κε-
 κοσμημένην μαλλίνην ἐσθῆτα πετασκέψεως μετά
 μεταξίνης ἀμπελούντης εἰς ἔξοχηκήν ἐκδρομήν,
 διου η πρέλλη γράπα καὶ αἱ εἰδύλλιαι καὶ ἀπο-
 λύτεις τῆς μάργου ψύσεως ἡ ἀπαγορεύσυνοι
 τὴν τοιαύτην πλήρη ἀξιώσεων ἐνδύμασίαν ἡ
 ἀπαγορεύονται υπὸ αὐτῆς. Θά ἐπέτρεπο δὲ μό-
 νον τὴν ἀπλήν, ἀλαράν, ἀνετον καὶ εὐκόλως
 πλινομένην βαττίσταν δίνει, ἐννοεῖται, τὴς στε-
 νῆς καὶ τυραννικῆς τοῦ στηθοδέσμου περισφίγ-
 γεως.

(Ἀκολούθει)

ΚΟΡΝΗΑΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΤΟΥ.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΜΠΝΕΥΣΕΙΣ ΤΗΣ Μ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΤΟΝ ΣΤΑΥΡΟ

Καὶ στάθηκα μὲν τοῖς οὐρανοῖς,
καὶ ἔνα μυστήριο γένος μου ἐχίσθη·
τοὺς στοχασμοὺς μου προσπάθω ναῦρω,
καὶ κάνουμαι σὲ πλανειμένη λῆπτη.

Σκορπῷ τὸ ἀκατάληπτό τὸ δράμα
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρην ἀφραστή γαλήνη,
καὶ μυστικὸ παντοῦ μαντεύεις κλάμψα,
ποῦ δὲ καρδιὴ δὲ συγτοιχιένη χύνει.

Λάμπουντε τ' ἀγιοκέρια ἀκίνητα,
καὶ τὸ λιβάνι, ποῦ μυρίζει πλάτι,
στοῦ Σταυρωμένου τὸ χλωμό τὸ πρόσωπο
ἔνα γλυκὸ νεφέλωμα σκορπάει.

Κ' μέσα στοῦ καπνοῦ τὸ σύννεφο,
καὶ μέσα ἡ' τὰ κεριὰ ποῦ καῖνε,
ἔνας Θεὸς βογγῷ μὲν ψυχομάχημα,
ποῦ οἱ οὐρανοὶ βαθεῖα τὸ ξανδένε.

Μιὰ νῦχτα ἀστροσέφανη, χρυσοῖ
οἱ Ἀγγελοὶ κρατούσαντες στεφάνια,
καὶ μὲν ἄσματα τὰ ρίχναν· γρατὶ Σὺ
περοῦντες, Σταυρωμένε, τὰ οὐράνια.

Κ. Φριλίγγος.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΚ ΤΩΝ ΑΙΓΑΙΟΚΡΕΩΝ

(Σύρεχεια, ἵδε προηγ. ἀριθ.:

Οι χοροί ὡς καὶ ἀλλαζούσες κατ' ἀπομίμησιν τῶν εὐρωπαϊκῶν θέματων εἰσάχθεισαι καὶ παρ' ἡμῖν ἐν ταῖς ἑπαρχίαις κανινοταρπαῖ, κάταφρανονται οὐ μόνον ὡς ἀνθίκοι, διὰ τὰ καθ' ἡμᾶς, τεχνητοί, οὐτως εἰπεν, καὶ βεβιασμέναι, ἀλλὰ καὶ καθιστώσι περισσότερον καταφρενή τὴν ἔλειψιν ἢ τὴν ἀνεπάρκειαν τῶν μέσων, ἀτίνα καὶ κοινωνία ἡμένιον διαστατεῖ νέῃ διαβίσται πορεία τοῦτο. Αὔτοι μουσό-

Την σήμεραν ἔχουσι συναθροισθή ἐκεῖ πολλάτι οἰκογένειαι, οἱ ἐκπρόσωποισι τὴν ἀριστοκρατικὴν λέγομένην τὰξιν τῆς πολέως μας, καὶ σχεδὸν

λόκληρος ὁ φιλικός μας δαιδαλός ἐγκαίρως προσκληθείς. Καὶ πολλαὶ μὲν ἐπὶ τῶν προσκεκλημένων εἰναι ἔχουσι τῆς νεανικῆς ἡλικίας τὴν χάριν, ἀλλὰ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ηθελεῖ τις διασκέψει, διτρεπεῖ, διαπλανεῖται καὶ συγκεντροῦσαι τῶν περισσοτέρων τὰ βλέμματα, ἕτι δὲ ὀλιγώτεροι, αἱ μὲ τὰς κομφής των ἀμφιέσεις ἐπιδεικνύουσαι καὶ λογοτελεῖς τὴν χρεοειδήν ἔχοντες. Τινὲς πάλιστα αἱ μὴ διακρινόμεναι ἐπὶ καλλονῇ ἐκάθιντο ἐντελῶς παρηγορωνισμέναι μὴ προτικληθεῖσαι ὅλως διόλου εἰς τὸν χορὸν. Οἱ καὶ πλεῦνος ὑπερεγχέψησαν τὸν ὄμοιον ἐρχομένους, καὶ μετὰ τὰς πρώτας φιλοφρονήσεις ὑπερβίωσεν ἡμῖν τὸ ὑπὸ τῶν φίλων μας προσεγνόμενον ἀδίκημα περὶ τὴν ἐκλογήν τῶν χρεοειδῶν, διπέρην ἡμεῖς κωρὶς νὰ γεληνὴ τὸ πρᾶγμα λίσαν καταφράγνες, προσεπατήσαμεν νὰ διορθώσωμεν ἐν μέτρῳ τοινί. Ἀφιξισκαντες λοιπὸν τὰ ἐπανωφράξια ἀνεμειχθημένια μετὰ τῶν χρεοειδῶν, μὲν Φιλίππους πρόσκαλῶν πάσσαν ἀδικεούτως καθηγμένην κυρίαν, ἐγὼ δὲ ἡρχίσας ἀπὸ τῆς θυματρός τοῦ οἰκουμενισπότου, ἡτις ἀσχολουμένην νὰ περιποιήσῃ τοὺς προσκεκλημένους, δὲν εἰχε κανὸν συμψεύσει τοῦ χοροῦ. Οὕτω τὸ ἀποτοπον ἐλεῖνο διερρύθμη ἐν μέτρῳ τινὶ, ἀλλ' ὁ πολὺς τοῦ Φιλίππου ζῆλος χρεοειδῶς κατὰ προτίμουν μὲ τὰς ἀσχημοτέρας, ἡρχίστε νὰ διδῃ εἰς τὸ πέδηγμα ἀλλοιας φύτεως καυμικὸν χαρακτήρα. Ἐν τούτοις οὐθερμάτης τῆς αιθίουσης ἥπτο ἀφρότος. Τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυεν 28 βαθμούς. Ἡναγκάσθην μετ' ἔλγον νὰ διασκόψω τὸν χορὸν καὶ ἐγκαταλεύω των αἴθουσας. Ἀνέπνευσα ἐξελθώ καὶ σπογγίζων τὸν ίδρωτα εἰσῆλθον εἰς τὸ παρακελεύον δωμάτιον, ἔκει δὲ πραγματικῶς ἀνεκο-φροσύνη χάρις εἰς τὴν δρασίν καὶ εὐχάριστον συνκανόνταρθρον τῆς κ. Περιθουσ, ἡτις μὲ τὴν κορψοτάτην χρώματος κυκνοῦ βαθέος ἐνδυμασίαν της, καὶ τούς μαρώους καὶ ζωηρούς δοφθαλμούς μ' ἐπιλησσεσε καὶ μὲ δηπτικήν εὑρμίαν αποῦ νὰ ἀποδώσωμεν, μοι εἶπε γελώσα, τὴν τοιαύτην ίδιοτροπον προτίμουσι τοῦ φίλου σας; » Ἐνώπιον τὸ πνεῦμα της καὶ ἀπήντησα. Ἀποδώσατε τὴν ὅπου θέλετε . . . εἰς τὴν παραξένην μουσικήν· καὶ στρέφω ἀλλαχοῦ τὸ ζῆτημα, ἀλλήθεια, εἶπον, πῶς σᾶς ἐφάνη ἡ μουσικὴ ἐκτέλεσις; — « Αληθῆ τύψις τοῦ συνειδέτος. Καὶ οὕτως ἡρχίσαντες ἐξηκολούθησαμεν συνιδιλεγόμενοι περὶ διατάξων πραγμάτων ἐπὶ πολλὴν ὡ

ραν, μέχρις, διου ἔπαυσεν ὁ χορός, συνεπώς καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον. Πολλαὶ δὲ τῶν ἐν τῇ αἰθουσῇ, ἐ-
ξήρχοντο κατὰ ζεύγη καὶ ἐλάμβανον τὰ προσφε-
ρόντα ἀνθεκτικά καὶ γλυκύπατα.

(*Ἐπεται συγέγεια.*)

I. Χαροπιάδης-

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

• Η Σογκή τών αισθημάτων

๑๘๙

Μίαν σελίδα τῆς ἀνθρωπίνης καρδιάς, ἀπὸ τὰς τρυφερώτερας, τὴν σελίδα τῶν αἰσθημάτων, ἐκπύσσει διὰ χειρὸς ἀκριβολόγου θήμα-ψυχολόγου ὁ Γελάτης Ribot, ἐπολυελίθιφ αὐτῷ συγγράμματι, πρὸ μηνὸς ἐκδοθέντι. Τὸ αἰσθημά ἔχει καὶ τὴν λογικὴν του, ὅπως δύοι οι συλλογισμοί, οἱ ἐξ ὀρθοῦ λογικοῦ ἀπορρέοντες. Οὐχ ἡττον μία καταδίκη, λέγει ὁ συγγραφέος προσομιαζόμενος, πίπτει βραχεῖ ἐπὶ τῆς λογικῆς τῶν αἰσθημάτων ὑπὸ τῶν λεπτολογούντων ὀπαχῶν τῆς Λογικῆς ἐπιστήμης. Οἱ φυσολόγοι θεωροῦσι τὸ ζήτημα ὑπὸ ἀλλοιαν δῆλως ὄψιν. Δ' αὐτοὺς ἡ ἔδρα τοῦ αἰσθήματος κατέχει θέσιν, ἢν οὐδεὶς δύναται νὲ τῇ διαιρισθετήσῃ. Ο ἀνθρωπὸς αἰσθάνεται ἐν ἔχτιῳ γεννωμένας ἀνάγκης, πόθους, προβλήματος, εἰς ἡνὶ καθαρὰ Λογικὴ οὔτε ἱκανοπόλισιν, οὐτε ἀπάντησιν, οὔτε καὖν φάρμακον τι δύναται νὰ προσφέρῃ. Ο σκεπτικισμὸς, ὁ περιορίζων τὴν ἐλεύθερχν τοῦ πνεύματος δράσιν, στὶς σπαστῶν τὰς καλάς ἐμπνεύσεις καὶ ἀρκούμενος ἀπλῶς εἰς τὴν ἄγνοιαν, τείνει εὐτυχῶς νὰ ἀκλειφθῇ ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς. Ο κόσμος φέλποτε ζητεῖ περιέργως μίαν ἀπάντησιν, ἵστω καὶ φιλονομεικήν, ἀντὶ τῆς πατῆσης. Θά ἔλεγε τις ἴσως ἡ θάνατος μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, νὲ βιωκαλῶνται δι' ἀσπροστῶν, μὴ ἐπικεκιψωμένον ἐλπίδων, δεικνύει ἰδιαιτέρων τινὰ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος ἀτέλειαν. Μία τουαύτῃ ἔνστασις κείται πόρῳ τῆς ἀληθείας. Τὰ αἰσθήματα, λέγει ὁ Ribot, ἔχουσι τὴν λογικὴν των, ὅπως καὶ τὸ δίκαιον. Η λογικὴ αὐτῶν ἔχουσα τὴν ἐνότητα της, τείνει πρὸς τὸν σκοπὸν, μετά τοσαῦτης ενσταθείσας μεθ' ὅπτης καὶ ἡ ξέλη. Η διεφορὴ ἔγκειται εἰς τὰ προτεινόμενα εἰς ἀμφοτέ-

ρας τας περιπτώσεις μέσα. Έκ του λογικού συλλογισμού προκύπτει πάντοτε και το άναλογον συμπέρασμα, ένφ ό αιτηματικός τομούτος άποβλέπει εἰς πρακτικόν τι άποτέλεσμα. Ο τελευταίος, άδιαφορών διὰ τὴν ἀληθιναν, θέλει τὴν ἵκανοτοσίσην ἐνὸς πολὺ ή μιᾶς πεποιθήσεως. Η διανοητική κρίσις, αύστηράν ἀλληλουχίαν ἀπαντοῦσα, ἀκολουθεῖ τὰξ ίδιαν προγεγραμμένην. Ο αιτηματικός συλλογισμός ἀρκείται ἀπλῶς εἰς τὴν ἐπισύνην τῶν ὅρων ἔκεινων, οἵτινες εἰσὶν ἴκανοι νὰ δικαώσωσι τὸ ἀνακενόμενον ἀποτέλεσμα. Ο αιτηματικῶς συλλογιζόμενος, θέτων εἰς ἑνέργειαν ἐναλλάξ ἀπάσας τὰς συγκινητικὰς καταστάσεις, ἐπιδιώκει ἐν τελεοῦ συμπέρασμα. Ήαρδὲ τῷ ἥττορι, τῷ λεροκήρυκι, καὶ ἡνὸν γένει τῷ παθαινόμενῳ, πᾶν δὲ τι συντελεῖ εἰς τὴν ἔκφρασην τῶν συγκινήσεων—ό τόνος τῆς φωνῆς, αἱ χειρονομίαι—ἀποτελεῖ καὶ μέσονυλλογισμοῦ, συντείνειν πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς πειθοῦς. Μεταξὺ τοῦ ἀργοῦ, ὑπὸ διασήμου ἥττορος ἐκφωνθέντος καὶ τοῦ αὐτοῦ λόγου ἀπλῶς ἀναγνωσθέντος, ὑπάρχει διαφορὰ μεγίστη. Ο πρῶτος θέλει, συναρπάζει καὶ ὑποτάσσει, διὰ τὸν δεύτερον φισθένται τὶς τὸ πολὺ μίαν ἀπλῆν συγκίνησιν. Αἱ ποικιλίαι τοῦ τόνου καὶ τῆς χειρονομίας, αἱ τονοῦται τὴν συγκινητικὴν δύναμιν τῶν λέξεων, λείπουσαι ἀπαξ., ἀφικοῦσι πᾶσαν ἱκμάδαν καὶ δύναμιν ἐκ τοῦ λόγου. Η λογική τῶν αιτημάτων, ὑπὸ τῆς φροντίδος πρακτικοῦ ἀποτελέσματος φερομένη, δείκνυσι τὴν μεγαλειτέραν ἀδιαφορίαν ἀπέναντι τῶν αὐτολογιῶν, αἴτινες δυνατῶν νὰ συνυπάρχωσιν ἐν τῇ ἰδίᾳ ἀντῷν φύσει. Κατὰ τοὺς ἀρχαίους χρόνους πολλοὶ τῶν Ρωμαίων ἐπρέσβευον θρησκείας δῶλας ἀσυμβιβάστους. Πιὸ τῶν ήμερῶν μας ἀλέπομεν καθ' ἄκαστην χριστιανὸς ἡ καταγνωμένους εἰς πειράματα μυστικισμοῦ, ἀτινα ἡ θρησκεία τελείων καταδικάζει. Εἰς τὸν φιλόσοφον ἀπόκειται ἡ μετὰ φυχαριμίας καὶ ἄνευ εἰρωνος βλέμματος παρατήρησις τοῦ λογικοῦ τούτου. Εν τῇ ἐπιστήμῃ οὐδὲν ὑπάρχει τὸ γελοῖον. Η λογική τῶν αιτημάτων, ἡ πολλάκις τῶν κανόνων τῆς Λογικῆς ἀφικροῦσα, ἀποτελεῖ φυσικὴν τάσιν, διαδεδομένην εἰς ἔκατομμάρια ἀπόδινα. Θῶ· εἶναι δὲ ἐσχάτην πλάνην νὰ θεωρήθωσιν ἔκφυλοι τοῦ τρίτου βαθμοῦ; πνεύματα εὑρίστεται, ὑπὸ τῆς λογικῆς τῶν αιτημάτων παρασυρμένα;

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ ΜΟΥ

—
—

Ἐπός Ἀηδόνε τοῦ Βασιλεικοῦ κήπου
Τάρα, ποὺ ἀπάσσεις η βοὺ τοῦ Λωταροῦ κήσμον,
τάρα, ποὺ χάθηκε, λίγη γαλήη ἐτέρος μον,
τραγούδης, Ἀηδόνε μον,
καὶ πές τὸ τραγούδης σον τὸ πεῖδ πορεμένο,
τὸ τραγούδης τὸ ἀπόποθους καὶ καίμους τραγούδης βραλμένο,
συντροφία μόρνομ.

Ἡ πολὺς τὸν Λωταροῦ τάρα ἐτεκρόθη,
τάρα ἀλωτεύεται η τεχρά πολὺς καὶ ἐνησάθη!
Ἀπός τὸ μούρινόν τάρα μέσα στὰ φύλλα;
εἶται η φυγαίς, ποὺ διαβαλνοῦν μάταριχέλα.

Τηθαρ νάκοσσουν τὰ Λωταρά σον τραγούδη,
ρεστάλητο τῆς λωῆς τὰ κόψον δουλεόδητα
στὸν κήπο σου τὸν δουλονδέτο,
μὲ τὸ ἀγρὸ των χέρι τὸν κριτέντο.

Πετοῦτ ἀκούσαστα ἀλόγυρά σου
καὶ τὰ φερά των ἐγγίλων τὰ φερά σου
κι' ἀγαγαλλιάσουν...
Ψυχὴ καὶ τὸ ποὺ μέσα στὰς φυχαὶς κατάμοις η εἶμαι·
λωῆ καὶ τὸ, ποὺ μέσα στὰς λωᾶς ἐρημη κελμαῖ,
μὲ πλησιάζουν.

—Σάπασσε, Γκιώνη, σιώπασε στὸ ἡρεμο λατκάδι,
οὐ ἀτὰδ τὸ φράτε βραδύ,
μη σκούζεις σὸν λυπητέρα,
σιώπασε Γκιώνη, σιώπασε, μοῦ πάρες τὴν χαρά.

Ποιοῦ κόσμον τάχα νάσσαι σὸν ψυχὴν βασανισμένη,
τὸ πολυπικραμένη
ψυχὴ τοῦ Ἀηδονίου;

Τάρα ποὺ βράταιρει δὲ Αηδεριδος κιαρχίζουν νὰ πεθαίνουν
(τάσφα)

ψηλὰ στὰ διογάδατα τὰ κάστρα,
τάρα ποὺ ἀχράδα δὲ τροικίσται ἀπὸ καρέτα ζωταρδ
στὴ φύση)

* ἔχει καὶ τὸ φεγγάρι σθίσει,

τραγούδης Ἀηδόνε μον, τὰς πειδ γλυκαὶς σον τότας,
ψηλά στὸ μαρφύριο τοῦ πεῖδ μεράδον πόρον,
τοῦ πόρον τοῦ ἀκάμηνου, 'ετος αὐγῆς τοῦ δρας τὰς
πρώσαις καὶ σὲ ἀκόντιον τραγούδης τοῦ πόρου καὶ τοῦ στόρου!
Αθῆραι, Μάδος 1905.

Τυμφροπότρος.

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΤΟ ΓΤΝΑΙΚΕΣ

(Συνέργεια ἦδε προηγ. ἀριθ)

XII

"Οταν δὲ Φρενέλ έμεινε μόνος εἰς τὸ Λουξεμβούργον, ἔστη πρὸς στιγμὴν κατάπληκτος, ἀφρροκύμενος. «Πῶς! ἀγαπάζει τὴν Ἀλίκην εἰς τοιοῦτον βαθμὸν; . . . εἰς τὸ βαθμὸν ὃστε νὰ φύγῃ ὡς πατέρων χωρὶς καν νὰ μοι σφίγξῃ τὴν χειρα; Καὶ δὲν ἡμίπορετ νὰ τὴν υμερευθῇ. . . Καὶ μολαταῦτα δυολογεῖ διτὶ ἐπροδόθη, διτὶ τὴν δικέδειξεν. Μά αὐτὸς εἶναι πολὺ ἀσχημό! Διὸν θὰ τὸ ἐπίστευσα ποτὲ ἐκ μέρους του . . . » Εν τῷ τρικυμίᾳ τῶν ἰδεῶν του μία βαθεῖα ἀπογοήτευσις ἐδέσποιεν ὅλων τῶν ἀλλαγῶν αιτημάτων· ὁ Βιτρύ, ὁ φίλος του, ὁ ἀγαπητός του Βιτρύ νὰ κάμῃ τοιαύτην κατάχρησιν ἐμπιστοσύνην! Πρέπει λοιπὸν νὰ ὑποκεντηται κανέλις δῶλον τὸν κόσμον, «Εκείνη δέ; » Άρκετ νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾶ. . . Νά μὴ ἀγαπήσῃς τὸν Βιτρύ διαν τοὺς ἀγαπᾶ; Είναι ἀδύνατον.

«Η βροχὴ κατέπιπτε ραγδαῖοτέρα· δὲ Φρενέλ δὲν εἶχε παρὰ δύο μόνον βήματα νὰ κάμῃ ψυχῆς εὔρεθη εἰς τὸν οἰκόν του, ἐπὶ τῇ προύφει δύος τοῦ γὰρ ἐπανδρή τὴν Ἀλίκην κατελήφθη αἰρνης ὑπὸ φύσου, ηνοίξεν ἀποτόμως· τὸ ἀλεξιβρόχιδον του, ἔστρεψε τὴν ράχην εἰς τὴν οικίαν του καὶ ἤρξατο ἀπομακρύνειν μεγάλοις βήμασιν.

—Τὸν ἀγαπᾶ, βεβαίως, τὸν ἀγαπᾶ· . . Θὰ γένην πολὺ δυστυχής· . . Κακέντο μου Ἀλίκη! Πᾶς ημιόρευεν αἴτος; . . . «Ημην ἔκατὸν λεύγας μακράν τοῦ γὰρ τὸ ὑποπτευθό· . . »

«Ἐν τῇ κατὰ τὸν Δανιήλ ὡργῇ αὐτοῦ ἀδριστός τις τύπος συνειδότος ἀνεμιγνύετο. Αἱρέτο δόλιγον ἀκόμη ἐγὼ δὲν ίδιος ἔτρεξα κατόπιν του· . . Βγώ δὲν ίδιος προσέτι τὸν ὑπερχέωσα νὰ ἔλθῃ εἰς Ἐλλάδα. Ναί, τὸ ἐνθυμούματα. Ἐφεύγετο φοβούμενος μὴ μῆς ἐνοχλήσῃ· . . Τότε λοιπὸν ἐγὼ πτώμα! Μάλιστα ἐγὼ πτώμα! «Ημην ἡλιθίος· . . τώρα κατανοῶ, πολὺ ἀργά.» Ἀπειρία ἀναμνήσουσαν τῷ ἐπανήρχετο κατὰ νοῦν· δὲν ηδειλε πλέον νὰ παραδεχθῇ δύο τὰς τύχης τὴν συνενοχὴν νύτε τὴν τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυνατίας, ἀλλὰ μόνον ἔκατὸν μανιωδῶς κατηγρέσει. «Ο Βιτρύ μῆς ἀπέφυγεν δύον ηδυνθήτη καὶ ἐγὼ τὸν ἡνάγκαλον νὰ μέλνῃ μαζῆ μας, οὐδεμίλιον παρέλιτον εὐκαιρίαν δύποτε τοὺς συν. ενώσω. Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών ἐνταυτῷ κατὰ τὸν ἀνέμου, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών ἐνταυτῷ κατὰ τὸν ἀνέμου, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών ἐνταυτῷ κατὰ τὸν ἀνέμου, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύριζε παλαιών τὸν κόσμον, δημιοτέρης προσπετάθειν· » ἀνατρέψῃ τὸ ἀλεξιβρόχιδον του. «Τι ἔλειπνός καιρός! τι ἀθλία ἡμέρα! . . . Τί ἀπογείνων ἐγὼ μὲ αὐτὸν τὴν ὄραιαν ἀποστολὴν, τὴν ὄραιαν ἀνεπιπτεύσθη αὐτὸς δὲ τούτης της φύσης! Βλέκα! . . . ζῶσιν· . . ηλθεις· . . εἰ μορμύρ

